

Arrest

nr. 256 509 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20 E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse oorsprong te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 september 2016 België binnen met een fotokopie van zijn identiteitskaart en verzoekt op 29 september 2016 om internationale bescherming. Op 27 februari 2017 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) omdat geoordeeld wordt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Verzoeker verklaart dat hij naar Italië werd gerepatrieerd maar er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

1.2. Verzoeker komt België volgens zijn verklaringen op 8 maart 2018 opnieuw binnen, ditmaal zonder enig identiteitsdocument, en dient op 22 maart 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Nadat hij dit volgend verzoek op 28 september 2018 ontvankelijk verklaart, beslist de commissaris-

generaal voor vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 1 april 2020 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, bedoeïen en afkomstig te zijn uit Maghazi, Gaza. U bent UNRWA geregistreerd. Uw vader is Mukhtar van uw clan en woont met uw moeder nog steeds in Maghazi. U heeft zeven broers en vijf zussen. Uw vluchtaanleiding begon met een conflict tussen J. A. M. (...), een lid van uw clan en een zekere M. (...) die kwaad had gesproken over J. (...) zijn zus. J. (...) zou daarop M. (...) hebben vermoord. J. (...) zou meteen door de politie zijn gevat. Als gevolg hiervan zouden de familieleden van M. (...) en de inwoners van Brej vier maanden na de moord het huis van J. (...) hebben aangevallen. Dit zou als een belediging zijn beschouwd voor alle bedoeïenen en jullie eer zou op deze manier zijn bezoedeld. U zou op het moment van de aanval in het huis van J. (...) aanwezig zijn geweest en werd door de belagers geslagen en met een mes gestoken. Vijf personen zouden daarna het huis in brand hebben gestoken, twee broers van J. (...) en daarnaast drie andere personen die zich volgens u niet hadden te moeien in het conflict. Deze mannen werden opgepakt door de politie. De eigenaar van het huis diende omwille van de brandstichting klacht in bij de politie. U op uw beurt deed dit omwille van de slagen en verwondingen die u opliep. Uw klacht zou in eerste instantie tegen onbekenden zijn gericht. Uiteindelijk zou u uit een line-up drie personen hebben moeten identificeren. Deze mannen zouden een week opgesloten zijn geweest en werden daarna vrijgelaten. U zou dit niet eerlijk hebben gevonden en ging zelf uw beklag gaan doen bij de algemene directeur van de veiligheid in Gaza. Hij zei dat deze personen zeer groot waren, dat hij zelf niets kon doen en u het aan God moest overlaten. U zei daarop dat u zelf uw rechten zou verdedigen en het zou oplossen. U zou echter bij een ongeval een breuk in uw benen hebben gehad en daarom zou uw broer A. (...) wraak hebben genomen. Hij gaf één van de personen messteken en de andere schoot hij in het been. De oom van één van de slachtoffers, M. I. (...) genaamd en tevens een Qassam-verantwoordelijke belde uw vader op met de mededeling dat hij jullie zou vinden. Uw vader zou een bemiddelingspoging hebben ondernomen, maar zonder resultaat. Uw broer slaagde erin naar Ramallah te vertrekken. Nadat u verder werd bedreigd als oorzaak van dit conflict, besloot uw vader dat ook u Gaza diende te verlaten. In december 2015 slaagde u erin door middel van de tunnels en het verkrijgen van valse stempels in uw paspoort, Gaza te verlaten naar Egypte. U verbleef zestien dagen in Egypte en reisde vervolgens verder naar Libië waar u aankwam op 16 december 2015. U verliet Libië op 17 augustus 2016 en reisde verder naar Italië waar u vijftien dagen verbleef alvorens naar Frankrijk, en vervolgens België, te trekken waar u op 14 september 2016 bent aangekomen. De volgende dag diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Aangezien u onderhevig was aan een Dublin-procedure, werd u naar Italië gerepatriëerd. U besloot niet in Italië te blijven en keerde terug naar België waar u op 22 maart 2018 een tweede verzoek om bescherming indiende. J. (...) zou intussen ter dood veroordeeld zijn geweest en het vonnis zou reeds zijn uitgevoerd. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw UNRWA-registratiebewijs, uw geboorteakte, uw identiteitskaart, een gerechtelijk dossier, een kopie van de eerste twee pagina's van uw reisdocument en enkele foto's van uw verblijf in Gaza.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de voorhanden zijnde elementen blijkt dat er in hoofde van u sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

U bent van Palestijnse origine, bedoeïen, afkomstig uit de Gazastrook, en bent geregistreerd bij UNRWA. U legt hierover precieze en volledige verklaringen af en staaft dit met de nodige stukken, waaronder uw identiteitskaart, geboorteakte en uw UNRWA-registratiebewijs. Uit uw verklaringen blijkt

dat u betrokken raakte in een eerkwestie tussen uw familie en die van H. (...) en M. (...), nadat laatstgenoemden u hebben aangevallen. Uw verklaringen over deze elementen zijn hierover aannemelijk. Als gevolg van bovenstaande elementen kan er worden aangenomen dat u zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en werd gedwongen de Gazastrook te verlaten omwille van redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil.

Niettegenstaande het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid moet omwille van uw betrokkenheid bij de voormelde eerkwestie door het CGVS worden nagegaan of u valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die bewust aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, F, lid b van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40)

Een ernstig misdrijf is voorts 'niet-politiek' indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormen. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

De uitsluitingsclausule betreft dus niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen (artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet), voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 1, par. F beschreven misdrijven valt onder het toepassingsgebied van de uitsluitingsclausules voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de verzoeker om internationale bescherming hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken, kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, nr.18). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de zaak Tadic (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder 'wezenlijke invloed' verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechts-overweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber,

januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen.

In casu dienen uw handelingen te worden onderzocht inzake het conflict dat gaande was tussen u en M. (...) en H. (...) in de periode voorafgaand aan uw vertrek uit Gaza. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u in 2015 in uw regio van herkomst, medeplichtig was aan minstens één ernstig, niet-politiek misdrijf, namelijk het toedienen van messteken in de rug van H. (...). Zoals verderop zal worden uitgelegd, kan bovendien weinig geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u niet betrokken zijn geweest bij, minstens geraadpleegd zijn voorafgaand aan, de aanval op M. (...). Uit wat u vooropstelt blijkt dat u rechtstreeks betrokken was bij het toebrengen van fysieke schade aan het slachtoffer, dat u zelf een actieve rol speelde en dat u een belangrijk aandeel had in het plegen en het 'welslagen' van dit misdrijf.

Ten eerste dient de context van dit conflict duidelijk te worden geschetst. De grondslag van de eerkwestie was volgens u de moord die door J. A. M. (...) – een bedoeïen en lid van uw clan – werd gepleegd op M. (...), een inwoner van Gaza. Deze moord gebeurde nadat M. (...) de zus van J. (...) had beledigd (CGVS, pg.7). J. (...) werd gearresteerd door Hamas en ter dood veroordeeld, een vonnis dat reeds werd uitgevoerd (CGVS, pg.8). Uw eigen eerkwestie ving aan op het moment dat u aanwezig was toen het huis van J. (...) werd aangevallen door twee broers van M. (...) (CGVS, pg.8). Niet alleen zou deze aanval een belediging zijn geweest voor de bedoeïenengemeenschap in het algemeen (CGVS, pg.8), maar zou u in het bijzonder zijn beledigd daar u werd geslagen en gestoken door drie personen die samen met de twee broers deelnamen aan de aanval, maar volgens u geen recht hadden om zich met de zaak te bemoeien (CGVS, pg.8). Alhoewel zij wel degelijk op wettelijke wijze werden gestraft, vond u de straf – een week gevangenschap – niet voldoende (CGVS, pg.9) en besloot u het recht in eigen handen te nemen (CGVS, pg.9). U hebt nog vijf maanden afgewacht tot zij toenadering tot u zochten, maar toen u merkte dat u werd genegeerd en u zich in de steek voelde gelaten, heeft uw broer wraak genomen omdat u op dat moment een beenbreuk had (CGVS, pg.10). Zijn eerste daad was het in het been schieten van M. (...), één van deze drie personen die hadden deelgenomen aan de aanval op J. (...) zijn huis (CGVS, pg.10). U claimt niets te hebben geweten over zijn plannen (CGVS, pg.12). Deze claim is echter weinig aannemelijk. Ten eerste hypothekeert u daarin zelf uw geloofwaardigheid daar u in eerste instantie evenmin uw aandeel in het tweede feit toegaf (CGVS, pg.11-12). Ten tweede kan in de socio-culturele context waarin u – en niet uw broer A. (...) – de centrale rol speelde in de eerkwestie en de wraak had uitgeroepen betwijfeld worden dat hij u niet op de hoogte zou hebben gebracht van de wraak die hij wilde plegen op uw belager, temeer daar hij u wel betrok in het tweede feit dat hij wou plegen.

De tweede wraakactie betreft de wraak op H. (...). Nadat uw broer wraak had genomen op M. (...), beraamde hij een plan om ook op H. (...) wraak te nemen. U zat nog steeds met uw beenbreuk waarop werd besloten dat u als chauffeur zou fungeren om uw broer en 'zijn mensen' uit Brej naar de plaats te brengen waar H. (...) zich bevond (CGVS, pg.12) zodat uw broer A. (...) de wraak, namelijk het toedienen van messteken met een klikmes, zou kunnen uitvoeren (CGVS, pg.12). Nadat de messteken werden toegediend, keerde uw broer terug naar de auto en reden jullie terug naar uw vader om hem in te lichten (CGVS, pg.12).

Uw verklaringen laten toe te besluiten dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u medeplichtig bent aan het plegen van een ernstig niet-politiek misdrijf, begaan buiten het land van toevlucht en voordat u als vluchteling tot dit land werd toegelaten. Het leidt geen twijfel dat aan deze laatste voorwaarde is voldoen. Tevens blijkt uit de hierboven beschreven context duidelijk dat de feiten niet-politiek van aard zijn. Zij passen immers binnen eerwraakwquestie en zijn louter van interpersoonlijke aard. Uit uw beschrijving van de aanval op H. (...) blijkt bovendien dat de feiten ook als ernstig dienen te worden gekwalificeerd. Uit uw verklaringen aangaande deze aanval, blijkt dat het recht in eigen hand genomen werd door op intentionele en ernstige wijze – getuige hiervan de 82 hechtingen die hij diende te krijgen – de fysieke integriteit van het slachtoffer te schaden. Bovendien was de geplande en toegepaste methode, namelijk het gebruik van een klikmes om messteken toe te brengen, van dien aard dat men niet kon inschatten of de fysieke en psychische schade bij het slachtoffer beperkt zou blijven. Zij tevens opgemerkt dat dergelijke feiten ook naar Belgisch recht strafbaar zijn, waarbij de kwalificatie van het misdrijf en de bestraffing bepaald worden door een aantal factoren, waaronder de intenties van de dader (al dan niet met voorbedachtheid en/of het oogmerk om te doden) en de aard van de gevolgen

van zijn handelen voor het slachtoffer. Hoewel u enige betrokkenheid bij de aanval op M. (...) ontkende – een gegeven waaraan ten eerste getwijfeld kan worden – wordt volledigheidshalve opgemerkt dat ook de aanval op M. (...) om dezelfde redenen als ernstig misdrijf dient te worden gekwalificeerd.

Dient hierbij te worden vastgesteld dat u willens en wetens meewerkte aan de aanval op H. (...) door (minstens) een ondersteunende rol te spelen bij de voorbereiding en een substantiële bijdrage te leveren aan de uitvoering ervan.

Zo had u eerder aangegeven het heft in eigen handen te zullen nemen aangezien u de wettelijke straf te licht vond (CGVS, pg. 9). U wist van de wraakactie die uw broer had ondernomen tegen M. (...) en gaf – alhoewel u stelde dat u het fout vond wat uw broer had gedaan – aan dat u M. (...) en H. (...) gewaarschuwd had toen zij u in elkaar sloegen dat u de zoon was van die persoon en als zij iets zouden doen, u hen in elkaar zou slaan en zij u toch hebben geslagen. 'Voila', duidend op hun verdiende loon (CGVS, pg.12). Bovendien valt uw verklaring dat u de wraakactie van uw broer fout vond, helemaal niet te rijmen met het feit dat u – wetende dat M. (...) als wraak reeds in het been werd geschoten - vervolgens zelf deelnam in een volgende wraakactie waarvan u wist dat het de bedoeling was om H. (...) messteken toe de dienen (CGVS, pg.12). U had hierbij de intentie dat deze aanval zou plaatsvinden. Op de vraag of u wist wat ze gingen doen, antwoordt u: 'Jawel. Ik wist dat hij hem messteken zou geven' (CGVS, pg.12). Op de vraag of u meeging om wraak te nemen, antwoordt u: 'Waarom heb ik ze vergezeld dan?' (CGVS, pg.12). Dit maakt dat er geen twijfel kan bestaan aan uw intentie om het slachtoffer te schaden. Deze intentie werd door uw broer – en met uw hulp – effectief in daden omgezet waarbij de fysieke integriteit van H. (...) ernstig werd geschaad. In deze dienen ook uw verklaringen ten aanzien van uw vrees te worden aangehaald. Zo stelt u dat u de dood vreest bij een terugkeer naar Gaza (CGVS, pg.13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u hen niet wou doden aangezien het probleem nog groter zou worden (CGVS, pg.12), het te betwijfelen valt of zij u zouden willen vermoorden, stelt u het volgende: 'Misschien kunnen ze een fout maken en mij in mijn hoofd schieten.' (CGVS, pg.13). U gesteld dat zij de intentie om u te doden niet zullen hebben, antwoordt u: 'dat zou jij niet weten' (CGVS, pg.13). U nogmaals geconfronteerd met dat in de eerwraakcontext de afspraak is dat als u niemand hebt gedood, er niemand wordt terug gedood, stelt u: 'Ja, dat is waar, maar misschien zullen ze missen, krijg ik een kogeltje waardoor ik voor mijn leven ben getekend.' De conclusie is aldus duidelijk. Wanneer men overgaat tot blinde wraakacties, kan het risico van de gestelde daden niet op voorhand worden ingecalculeerd. U was daarnaast van mening dat, alhoewel het tegen uw zin was gebeurd, u niet wou dat alle familieleden u zouden uiltachen en zouden zeggen dat 'uw rechten verdwaald waren' (CGVS, pg. 12).

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u niet alleen rechtstreeks betrokken was, maar dat u ook zelf een actieve rol en belangrijk aandeel had in het plegen van het tweede feit, namelijk het toedienen van messteken in de rug van H. (...). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet alleen mee betrokken was bij het plannen en voorbereiden van deze actie: 'Mijn broer heeft het plan bedacht, ik moest rijden. Mijn broer had zijn mensen in Brej. Hij heeft veel kennissen en hij heeft met de mannen afgesproken. Ik moest alleen de mannen afzetten. Het gebeurde tussen Brej en Nesarat. Het was een zijstraat en daar precies' (CGVS, pg.12), maar eveneens een actieve rol heeft gespeeld in de uitvoering ervan: 'Ik was aan het rijden. Ik stopte even. Ik kon niet meegaan omdat mijn been was gebroken. Ze stapten uit. Twintig minuten later kwamen ze terug. Mijn broer was aan de telefoon zijn bewegingen aan het volgen en hij wist waar hij was. Toen hij hem zag, was het aan een zijstraat. Hij heeft dat gedaan en meteen naar de auto gegaan. Dan gingen we naar mijn vader' (CGVS, pg.12). Hieruit kan worden besloten dat u een cruciale rol kreeg toebedeeld door de belagers naar het slachtoffer toe te brengen en om de dader van de wraakactie vervolgens te helpen vluchten. Uw deelname heeft een rechtstreekse en wezenlijke invloed gehad op het begaan van het misdrijf, daar uw bijdrage een feitelijk effect heeft gehad hierop en het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand uw rol had vervuld (zie supra).

Met andere woorden, er kan uit uw eigen verklaringen worden afgeleid dat de daden die u heeft gesteld zeer duidelijk kunnen gecatalogeerd worden als zijnde het bieden van hulp, het verlenen van medewerking of het anderszins bieden van bijstand bij het plegen van de misdaad of een poging tot plegen ervan. Gelet op bovenstaande, gezien uw verklaringen omtrent uw rol in de gepleegde misdrijven, en gezien de verschillende vormen van strafrechtelijke verantwoordelijkheid, dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan handelingen die gekwalificeerd dienen te worden als ernstige niet-politieke misdrijven, gepleegd buiten het land van toevlucht, waardoor u dient te worden uitgesloten van de internationale bescherming.

U geconfronteerd met de mogelijkheid dat u zou worden uitgesloten omwille van bovenstaande handelingen die u hebt gesteld in Gaza, stelt u enkel: 'het is de waarheid, wat kan ik nog zeggen' (CGVS, pg.13). De verschoningsgronden die u eerder aanhaalde, namelijk dat u niet wilt dat uw familieleden u uitlachen, u geen intentie had om te doden en dat de politie dit beter had opgelost (CGVS, pg.12) kunnen evenwel niet worden aanvaard. Wat de intentie om te doden betreft, werd eerder reeds geargumenteed dat het risico van de door jullie gestelde daden niet op voorhand kon worden ingeschat. Het dient geen betoog dat indien het mes 'per ongeluk' vitale plaatsen had geraakt, het veel erger zou kunnen hebben kunnen uitdraaien. Daarenboven kon niet worden uitgesloten dat een verwonding waar 82 hechtingen aan te pas kwamen, eventuele dodelijke verwickelingen met zich mee zou hebben kunnen meebrengen. Ten slotte dient te worden besloten dat, zelfs indien u niet de intentie had om te doden, u wel de intentie had om een bijdrage te leveren aan het schaden van H. (...) 's fysieke integriteit. Waar u stelt dat de politie dit beter had opgelost, dient te worden opgemerkt dat het uw eigen keuze was om het recht in eigen handen te nemen. Een keuze die u reeds had gemaakt toen u zich niet akkoord verklaarde met de wettelijke opgelegde straf (CGVS, pg. 9) en waarvan u naderhand niet meer bent afgeweken omdat u niet wou dat men u zou uitlachen. Dat u eraan toevoegt dat u door die ganse situatie, waarbij u genoodzaakt was het land te ontvluchten, ook uzelf veel schade heeft toegebracht daar uw leven nu is verpest (CGVS, pg.12) en dat hij het van begin had moeten weten (CGVS, pg.12) geeft eerder aan dat u deze zaak vanuit uw eigen standpunt en dat van uw familie blijft bekijken, en in mindere mate het (door u en door andere familieleden) veroorzaakte leed aan H. (...) (en M. (...)) voor ogen houdt. Ten slotte blijkt, gezien uw verklaringen, dat u het recht in eigen handen wou nemen, dat u niet wou dat uw familieleden u zouden uitlachen en zouden zeggen dat uw rechten verdwaald zijn (CGVS, pg.12) en dat u M. (...) en H. (...) zelf al had gewaarschuwd voor eventuele gevolgen van hun daden jegens u (CGVS, pg.12) en u op geen enkele manier gewag maakt van een poging om uw broer op andere gedachten te brengen, dat er van dwang in familieverband geen sprake kan zijn. U heeft deze rol zelf op u genomen. Gelet op de bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw UNRWA registratiebewijs, uw geboorteakte, uw identiteitskaart en een kopie van de eerste twee pagina's van uw reisdocument alsook enkele foto's van uw verblijf in Gaza bevestigen uw identiteit, uw Palestijnse origine en uw herkomst uit Gaza. Het door u voorgelegd gerechtelijk dossier – waarvan enkele delen onleesbaar zijn – bevestigen de aanleiding van het conflict waarover momenteel geen twijfel wordt geuit.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar uw regio van gewoonlijk verblijf, in casu Gaza. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij geeft een theoretische toelichting bij de inhoud van deze verplichting alsook de definitie van 'vluchteling' volgens artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en zet vervolgens het volgende uiteen:

"Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt dat het CGVS op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het CGVS erkent dat er in hoofde van verzoeker "een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aanwezig is" in zijn thuisland (pagina 1 onderaan bestreden beslissing), die hem recht zou geven op een erkenningsstatuut als vluchteling.

Het CGVS meent echter verzoeker te moeten uitsluiten van het recht op bescherming omwille van het feit dat verzoeker betrokken geraakte in een eerkwestie tussen zijn familie en die van H. (...) en M. (...).

De grondslag van het conflict was de moord die door J. (...) (een lid van de clan van verzoeker) werd gepleegd op M. (...), een inwoner van Gaza. Deze moord gebeurde nadat M. (...) de zus van J. (...) had beledigd. J. (...) werd ter dood veroordeeld. Het vonnis werd uitgevoerd. De twee broers van M. (...) hebben een aanval gepleegd op het huis van J. (...), samen met nog drie andere personen. Verzoeker was toen net aanwezig. Hij werd geslagen en gestoken en liep ernstige verwondingen op.

Daar verzoeker een beenbreuk had, besloot zijn broer wraak te nemen op M. (...). Hij schoot hem in het been. Verzoeker was niet op de hoogte van deze actie.

De broer van verzoeker besloot eveneens wraak te nemen op H. (...). Hij deed dit door het toebrengen van messteken. Verzoeker was niet de drijvende kracht achter dit plan; hij fungeerde als chauffeur.

De feiten dateren van 2015. Verzoeker betreurt deze ook, maar plaatst ze in een kontekst van eer. Dit is een cultuurgebonden gegeven. Verzoeker was daarbij zeer jong (23 jaar) en liet zich meeslepen door zijn broer, de cultuur.... Hij wist niet beter, hij dacht dat het zo hoorde en heeft impulsief gehandeld.

Verzoeker heeft niet gelogen over deze feiten op het CGVS, al was hij zich bewust van het feit dat deze hem zouden kunnen schaden. Verzoeker heeft de asieliinstanties nooit misleid.

Verzoeker heeft verder geen veroordeling voor deze feiten opgelopen in zijn thuisland. Er zijn geen officiële stukken van – het CGVS baseert zich op de feiten zoals weergegeven door verzoeker.

Het brein achter de daden was zijn broer. Verzoeker was geen mede-dader.

Verzoeker vraagt Uw Raad om rekening te willen houden met de jonge leeftijd die hij had toen de feiten werden gepleegd door zijn broer. Iedereen heeft "recht" op een vergissing, hij heeft zijn leven serieus verbeterd. Sinds zijn aankomst in België heeft verzoeker Nederlands geleerd en hij beheerst de Nederlandse taal zeer goed. Hij heeft werk gezocht en gevonden. Zo heeft hij gewerkt bij het tuinbedrijf B. (...) (zie verklaring). Men is uiterst tevreden van verzoeker. Ook het OCMW Jabbeke steunt verzoeker. Men kent hem als een correct, stipt en beleefd persoon. Afspraken bij zijn raadvrouw worden ook zeer stipt nageleefd en deze kunnen verlopen zonder dat een tolk aanwezig moet zijn tijdens de consultaties, daar verzoeker de Nederlandse taal ontegensprekelijk goed beheerst.

In geval van terugkeer naar zijn thuisland, loopt verzoeker duidelijk een risico voor zijn leven. Het CGVS geeft trouwens zelf aan dat aan verzoeker een beschermingsstatuut zou toegekend worden, ware hij niet betrokken geweest in een zaak van eerroof in zijn thuisland. Verzoeker uitsluiten van bescherming omwille van zijn te betreuren minimale tussenkomst bij hogervernoemde feiten, zou een te zware sanctie zijn in verhouding. De straf die het CGVS oplegt aan verzoeker, namelijk de uitsluiting van het statuut van vluchteling, waardoor hij terug moet keren naar Gaza waar zijn leven in gevaar is, is volkomen disproportioneel aan de gepleegde feiten. Het is alsof het CGVS verzoeker veroordeelt tot de doodstraf, enkel op basis van verklaringen van verzoeker, zonder enige vorm van proces. Om die reden alleen al kan de uitsluiting van het statuut van vluchteling niet worden aanvaard."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden twee aanbevelingsbrieven (stukken 3 en 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 2 juni 2021 brengt verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een schrijven van het OCMW van Jabbeke van 31 mei 2021 bij met als bijlage twaalf foto's van de woning van zijn neef met op de achtergrond de woning van zijn vader.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar voormelde eerder neergelegde foto's.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

De Raad stelt vooreerst vast dat het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Gaza en er de bijstand van UNRWA genoot genoegzaam blijkt uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 10, map met ‘documenten’, identiteitskaart, geboorteakte en UNRWA-registratiekaart) en door geen van beide partijen wordt betwist. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit de eerste zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De Raad stelt vervolgens vast dat *in casu* evenmin wordt betwist dat verzoeker thans niet meer onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, D, eerste zin, van het Verdrag van Genève valt omdat op basis van zijn verklaringen wordt aangenomen dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.

In deze situatie dient verzoeker overeenkomstig artikel 1, D, tweede zin, van het Verdrag van Genève van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van dit verdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Artikel 1, F van het Verdrag van Genève luidt als volgt:

“F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- 1. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;*
- 2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;*
- 3. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”*

In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker onder de uitsluitingsgrond van artikel 1, F (2) van het Verdrag van Genève valt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40)

Een ernstig misdrijf is voorts ‘niet-politiek’ indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormden. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

De uitsluitingsclausule betreft dus niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen (artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet), voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 1, par. F beschreven misdrijven valt onder het toepassingsgebied van de uitsluitingsclausules voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de verzoeker om internationale bescherming hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken, kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003, nr.18). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de zaak Tadic (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder ‘wezenlijke invloed’ verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechts-overweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen.

In casu dienen uw handelingen te worden onderzocht inzake het conflict dat gaande was tussen u en M. (...) en H. (...) in de periode voorafgaand aan uw vertrek uit Gaza. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u in 2015 in uw regio van herkomst, medeplichtig was aan minstens één ernstig, niet-politiek misdrijf, namelijk het toedienen van messteken in de rug van H. (...). Zoals verderop zal worden uitgelegd, kan bovendien weinig geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u niet betrokken zijn geweest bij, minstens geraadpleegd zijn voorafgaand aan, de aanval op M. (...). Uit wat u vooropstelt blijkt dat u rechtstreeks betrokken was bij het toebrengen van fysieke schade aan het slachtoffer, dat u zelf een actieve rol speelde en dat u een belangrijk aandeel had in het plegen en het ‘welslagen’ van dit misdrijf.

Ten eerste dient de context van dit conflict duidelijk te worden geschetst. De grondslag van de eerkwestie was volgens u de moord die door J. A. M. (...) – een bedoeïen en lid van uw clan – werd gepleegd op M. (...), een inwoner van Gaza. Deze moord gebeurde nadat M. (...) de zus van J. (...) had beledigd (CGVS, pg.7). J. (...) werd gearresteerd door Hamas en ter dood veroordeeld, een vonnis dat reeds werd uitgevoerd (CGVS, pg.8). Uw eigen eerkwestie ving aan op het moment dat u aanwezig was

toen het huis van J. (...) werd aangevallen door twee broers van M. (...) (CGVS, pg.8). Niet alleen zou deze aanval een belediging zijn geweest voor de bedoeïenengemeenschap in het algemeen (CGVS, pg.8), maar zou u in het bijzonder zijn beledigd daar u werd geslagen en gestoken door drie personen die samen met de twee broers deelnamen aan de aanval, maar volgens u geen recht hadden om zich met de zaak te bemoeien (CGVS, pg.8). Alhoewel zij wel degelijk op wettelijke wijze werden gestraft, vond u de straf – een week gevangenschap – niet voldoende (CGVS, pg.9) en besloot u het recht in eigen handen te nemen (CGVS, pg.9). U hebt nog vijf maanden afgewacht tot zij toenadering tot u zochten, maar toen u merkte dat u werd genegeerd en u zich in de steek voelde gelaten, heeft uw broer wraak genomen omdat u op dat moment een beenbreuk had (CGVS, pg.10). Zijn eerste daad was het in het been schieten van M. (...), één van deze drie personen die hadden deelgenomen aan de aanval op J. (...) zijn huis (CGVS, pg.10). U claimt niets te hebben geweten over zijn plannen (CGVS, pg.12). Deze claim is echter weinig aannemelijk. Ten eerste hypothekeert u daarin zelf uw geloofwaardigheid daar u in eerste instantie evenmin uw aandeel in het tweede feit toegaf (CGVS, pg.11-12). Ten tweede kan in de socio-culturele context waarin u – en niet uw broer A. (...) – de centrale rol speelde in de eerkwestie en de wraak had uitgeroepen betwijfeld worden dat hij u niet op de hoogte zou hebben gebracht van de wraak die hij wilde plegen op uw belager, temeer daar hij u wel betrok in het tweede feit dat hij wou plegen.

De tweede wraakactie betreft de wraak op H. (...). Nadat uw broer wraak had genomen op M. (...), beraamde hij een plan om ook op H. (...) wraak te nemen. U zat nog steeds met uw beenbreuk waarop werd besloten dat u als chauffeur zou fungeren om uw broer en ‘zijn mensen’ uit Brej naar de plaats te brengen waar H. (...) zich bevond (CGVS, pg.12) zodat uw broer A. (...) de wraak, namelijk het toedienen van messteken met een klikmes, zou kunnen uitvoeren (CGVS, pg.12). Nadat de messteken werden toegediend, keerde uw broer terug naar de auto en reden jullie terug naar uw vader om hem in te lichten (CGVS, pg.12).

Uw verklaringen laten toe te besluiten dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u medeplichtig bent aan het plegen van een ernstig niet-politiek misdrijf, begaan buiten het land van toevlucht en voordat u als vluchteling tot dit land werd toegelaten. Het leidt geen twijfel dat aan deze laatste voorwaarde is voldoen. Tevens blijkt uit de hierboven beschreven context duidelijk dat de feiten niet-politiek van aard zijn. Zij passen immers binnen eerwraakwrestie en zijn louter van interpersoonlijke aard. Uit uw beschrijving van de aanval op H. (...) blijkt bovendien dat de feiten ook als ernstig dienen te worden gekwalificeerd. Uit uw verklaringen aangaande deze aanval, blijkt dat het recht in eigen hand genomen werd door op intentionele en ernstige wijze – getuige hiervan de 82 hechtingen die hij diende te krijgen – de fysieke integriteit van het slachtoffer te schaden. Bovendien was de geplande en toegepaste methode, namelijk het gebruik van een klikmes om messteken toe te brengen, van dien aard dat men niet kon inschatten of de fysieke en psychische schade bij het slachtoffer beperkt zou blijven. Zij tevens opgemerkt dat dergelijke feiten ook naar Belgisch recht strafbaar zijn, waarbij de kwalificatie van het misdrijf en de bestraffing bepaald worden door een aantal factoren, waaronder de intenties van de dader (al dan niet met voorbedachtheid en/of het oogmerk om te doden) en de aard van de gevolgen van zijn handelen voor het slachtoffer. Hoewel u enige betrokkenheid bij de aanval op M. (...) ontkende – een gegeven waaraan ten eerste getwijfeld kan worden – wordt volledigheidshalve opgemerkt dat ook de aanval op M. (...) om dezelfde redenen als ernstig misdrijf dient te worden gekwalificeerd.

Dient hierbij te worden vastgesteld dat u willens en wetens meewerkte aan de aanval op H. (...) door (minstens) een ondersteunende rol te spelen bij de voorbereiding en een substantiële bijdrage te leveren aan de uitvoering ervan.

Zo had u eerder aangegeven het heft in eigen handen te zullen nemen aangezien u de wettelijke straf te licht vond (CGVS, pg. 9). U wist van de wraakactie die uw broer had ondernomen tegen M. (...) en gaf – alhoewel u stelde dat u het fout vond wat uw broer had gedaan – aan dat u M. (...) en H. (...) gewaarschuwd had toen zij u in elkaar sloegen dat u de zoon was van die persoon en als zij iets zouden doen, u hen in elkaar zou slaan en zij u toch hebben geslagen. ‘Voila’, duidend op hun verdiende loon (CGVS, pg.12). Bovendien valt uw verklaring dat u de wraakactie van uw broer fout vond, helemaal niet te rijmen met het feit dat u – wetende dat M. (...) als wraak reeds in het been werd geschoten - vervolgens zelf deelnam in een volgende wraakactie waarvan u wist dat het de bedoeling was om H. (...) messteken toe te dienen (CGVS, pg.12). U had hierbij de intentie dat deze aanval zou plaatsvinden. Op de vraag of u wist wat ze gingen doen, antwoordt u: ‘Jawel. Ik wist dat hij hem messteken zou geven’ (CGVS, pg.12). Op de vraag of u meeging om wraak te nemen, antwoordt u: ‘Waarom heb ik ze vergezeld dan?’ (CGVS, pg.12). Dit maakt dat er geen twijfel kan bestaan aan uw intentie om het slachtoffer te schaden. Deze intentie werd door uw broer – en met uw hulp – effectief in daden omgezet waarbij de fysieke integriteit van H. (...) ernstig werd geschaad. In deze dienen ook uw verklaringen ten aanzien van uw vrees te worden aangehaald. Zo stelt u dat u de dood vreest bij een terugkeer naar Gaza (CGVS, pg.13). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u hen niet wou doden aangezien het probleem nog groter zou worden (CGVS, pg.12), het te betwijfelen valt of zij u zouden willen

vermoorden, stelt u het volgende: 'Misschien kunnen ze een fout maken en mij in mijn hoofd schieten.' (CGVS, pg.13). U gesteld dat zij de intentie om u te doden niet zullen hebben, antwoordt u: 'dat zou jij niet weten' (CGVS, pg.13). U nogmaals geconfronteerd met dat in de eerwraakcontext de afspraak is dat als u niemand hebt gedood, er niemand wordt terug gedood, stelt u: 'Ja, dat is waar, maar misschien zullen ze missen, krijg ik een kogeltje waardoor ik voor mijn leven ben getekend.' De conclusie is aldus duidelijk. Wanneer men overgaat tot blinde wraakacties, kan het risico van de gestelde daden niet op voorhand worden ingecalculeerd. U was daarnaast van mening dat, alhoewel het tegen uw zin was gebeurd, u niet wou dat alle familieleden u zouden uitlachen en zouden zeggen dat 'uw rechten verdwaald waren' (CGVS, pg.12).

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat u niet alleen rechtstreeks betrokken was, maar dat u ook zelf een actieve rol en belangrijk aandeel had in het plegen van het tweede feit, namelijk het toedienen van messteken in de rug van H. (...). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet alleen mee betrokken was bij het plannen en voorbereiden van deze actie: 'Mijn broer heeft het plan bedacht, ik moest rijden. Mijn broer had zijn mensen in Brej. Hij heeft veel kennissen en hij heeft met de mannen afgesproken. Ik moest alleen de mannen afzetten. Het gebeurde tussen Brej en Nesarat. Het was een zijstraat en daar precies' (CGVS, pg.12), maar eveneens een actieve rol heeft gespeeld in de uitvoering ervan: 'Ik was aan het rijden. Ik stopte even. Ik kon niet meegaan omdat mijn been was gebroken. Ze stapten uit. Twintig minuten later kwamen ze terug. Mijn broer was aan de telefoon zijn bewegingen aan het volgen en hij wist waar hij was. Toen hij hem zag, was het aan een zijstraat. Hij heeft dat gedaan en meteen naar de auto gegaan. Dan gingen we naar mijn vader' (CGVS, pg.12). Hieruit kan worden besloten dat u een cruciale rol kreeg toebedeeld door de belagers naar het slachtoffer toe te brengen en om de dader van de wraakactie vervolgens te helpen vluchten. Uw deelname heeft een rechtstreekse en wezenlijke invloed gehad op het begaan van het misdrijf, daar uw bijdrage een feitelijk effect heeft gehad hierop en het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand uw rol had vervuld (zie supra).

Met andere woorden, er kan uit uw eigen verklaringen worden afgeleid dat de daden die u heeft gesteld zeer duidelijk kunnen gecatalogeerd worden als zijnde het bieden van hulp, het verlenen van medewerking of het anderszins bieden van bijstand bij het plegen van de misdaad of een poging tot plegen ervan. Gelet op bovenstaande, gezien uw verklaringen omtrent uw rol in de gepleegde misdrijven, en gezien de verschillende vormen van strafrechtelijke verantwoordelijkheid, dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan handelingen die gekwalificeerd dienen te worden als ernstige niet-politieke misdrijven, gepleegd buiten het land van toevlucht, waardoor u dient te worden uitgesloten van de internationale bescherming.

U geconfronteerd met de mogelijkheid dat u zou worden uitgesloten omwille van bovenstaande handelingen die u hebt gesteld in Gaza, stelt u enkel: 'het is de waarheid, wat kan ik nog zeggen' (CGVS, pg.13). De verschoningsgronden die u eerder aanhaalde, namelijk dat u niet wilt dat uw familieleden u uitlachen, u geen intentie had om te doden en dat de politie dit beter had opgelost (CGVS, pg.12) kunnen evenwel niet worden aanvaard. Wat de intentie om te doden betreft, werd eerder reeds geargumenteed dat het risico van de door jullie gestelde daden niet op voorhand kon worden ingeschat. Het dient geen betoog dat indien het mes 'per ongeluk' vitale plaatsen had geraakt, het veel erger zou kunnen hebben kunnen uitdraaien. Daarenboven kon niet worden uitgesloten dat een verwonding waar 82 hechtingen aan te pas kwamen, eventuele dodelijke verwickelingen met zich mee zou hebben kunnen meebrengen. Ten slotte dient te worden besloten dat, zelfs indien u niet de intentie had om te doden, u wel de intentie had om een bijdrage te leveren aan het schaden van H. (...) 's fysieke integriteit. Waar u stelt dat de politie dit beter had opgelost, dient te worden opgemerkt dat het uw eigen keuze was om het recht in eigen handen te nemen. Een keuze die u reeds had gemaakt toen u zich niet akkoord verklaarde met de wettelijke opgelegde straf (CGVS, pg. 9) en waarvan u naderhand niet meer bent afgeweken omdat u niet wou dat men u zou uitlachen. Dat u eraan toevoegt dat u door die ganse situatie, waarbij u genoodzaakt was het land te ontvluchten, ook uzelf veel schade heeft toegebracht daar uw leven nu is verpest (CGVS, pg.12) en dat hij het van begin had moeten weten (CGVS, pg.12) geeft eerder aan dat u deze zaak vanuit uw eigen standpunt en dat van uw familie blijft bekijken, en in mindere mate het (door u en door andere familieleden) veroorzaakte leed aan H. (...) (en M. (...)) voor ogen houdt. Ten slotte blijkt, gezien uw verklaringen, dat u het recht in eigen handen wou nemen, dat u niet wou dat uw familieleden u zouden uitlachen en zouden zeggen dat uw rechten verdwaald zijn (CGVS, pg.12) en dat u M. (...) en H. (...) zelf al had gewaarschuwd voor eventuele gevolgen van hun daden jegens u (CGVS, pg.12) en u op geen enkele manier gewag maakt van een poging om uw broer op andere gedachten te brengen, dat er van dwang in familieverband geen sprake kan zijn. U heeft deze rol zelf op u genomen. Gelet op de bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw UNRWA registratiebewijs, uw geboorteakte, uw identiteitskaart en een kopie van de eerste twee pagina's van uw

reisdocument alsook enkele foto's van uw verblijf in Gaza bevestigen uw identiteit, uw Palestijnse origine en uw herkomst uit Gaza. Het door u voorgelegd gerechtelijk dossier – waarvan enkele delen onleesbaar zijn – bevestigen de aanleiding van het conflict waarover momenteel geen twijfel wordt geuit."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter herhalen van zijn verklaringen met betrekking tot de feiten die hij aanhaalt en het minimaliseren van zijn aandeel en verantwoordelijkheid in het plannen en uitvoeren van de misdrijven waaraan hij wetens en willens heeft deelgenomen.

Door zonder meer te stellen dat hij niet op de hoogte was van de aanval op M. die door zijn broer werd gepleegd, weerlegt hij geenszins de pertinente en terechte vaststellingen op basis waarvan de commissaris-generaal aan deze bewering geen geloof hecht. Door te argumenteren dat hij niet de drijvende kracht was achter het plan om wraak te nemen op H. en erop te wijzen dat hij als chauffeur fungeerde, weerlegt verzoeker geenszins de pertinente en terechte vaststellingen op basis waarvan dient te worden besloten dat hij de intentie had om de fysieke integriteit van H. ernstig te schaden en in zijn hoedanigheid van chauffeur een actieve en belangrijke rol heeft gespeeld in de realisatie van dit plan.

De argumentatie dat de feiten zich voordeden in 2015 in een aan een gerelateerde context en "*een cultuurgebonden gegeven*" betreffen, kan niet verhullen noch verschonen dat verzoeker op substantiële wijze en met kennis van zaken heeft bijgedragen tot de totstandkoming ervan. Verzoeker benadrukt zijn jonge leeftijd ten tijde van deze feiten, doch betwist niet dat hij reeds volwassen was, zodat mag worden verondersteld dat hij oud genoeg was om zich bewust te zijn van de implicaties van zijn handelen. In zoverre verzoeker suggereert dat hij tegen zijn wil in gehandeld zou hebben, waar hij betoogt dat hij zich liet meeslepen door zijn broer of de cultuur, wijst de Raad erop dat verzoeker naar eigen zeggen zelf klacht heeft ingediend op het politiekantoor nadat hij in elkaar was geslagen en voor de "*wettelijke weg*" koos maar dat zijn broers hier tegen waren (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit deze beweerde gang van zaken spreekt geen gebrek aan inzicht en individuele handelingsmacht in hoofde van verzoeker, wel in tegendeel. Uit zijn verklaringen blijkt ook niet dat hij niet beter wist, dacht dat het zo hoorde en impulsief gehandeld heeft, zoals verzoeker verder betoogt. Verzoeker zou na de aanval op zijn persoon vijf maanden tevergeefs hebben gewacht tot de verantwoordelijken naar zijn vader zouden komen om tot een oplossing te komen, alvorens het recht in eigen handen te nemen (*ibid.*, p. 9-10). Aldus had hij voldoende tijd om stil te staan bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen. Bovendien blijkt dat verzoeker zijn medewerking heeft verleend aan de uitvoering van de aanval op H., in de wetenschap dat zijn broer eerder M. had beschoten met een vuurwapen en dat H. zou worden gestoken met een mes (*ibid.*, p. 12).

Het betoog dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet gelogen heeft over deze feiten, ook al zou hij zich bewust zijn geweest van "*het feit dat deze hem zouden kunnen schaden*", en dat hij de asielinstanties nooit heeft misleid, is niet dienstig daar het niet van aard is afbreuk te doen aan de hogere vaststellingen en overwegingen. De omstandigheid dat verzoeker voor deze feiten in zijn land van herkomst geen veroordeling heeft opgelopen doet niets af aan de ernst ervan. Verzoeker wijst er verder op dat er geen officiële stukken zijn met betrekking tot deze feiten en dat het CGVS zich baseert op zijn eigen weergave ervan, doch betwist niet dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals ze door hem werden uiteengezet. Het gebrek aan officiële documenten vormt op zich geen reden om aan te nemen dat verzoekers weergave van de feiten niet correct is of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

Verzoeker vraagt de Raad om rekening te houden met de jonge leeftijd die hij had op het ogenblik van de feiten, doch laat na *in concreto* toe te lichten – en de Raad ziet niet in – in welke zin verzoekers leeftijd een ander licht vermag te werpen op de appreciatie van zijn deelname aan de ernstige misdrijven waarbij hij betrokken was. De Raad herhaalt dat verzoeker op het ogenblik van de feiten niet dermate jong was dat hij zich niet bewust kon zijn van de implicaties van zijn handelen.

Verzoekers inspanningen op het vlak van integratie sinds zijn komst naar België, ter staving waarvan hij attesten bijbrengt van het OCMW en een vroegere werkgever (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en

4), doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten en zijn in dezen bijgevolg evenmin relevant.

Waar verzoeker van mening is dat de uitsluiting van internationale bescherming “een te zware sanctie (is) in verhouding” en dat de “straf die het CGVS (hem) oplegt” volkomen disproportioneel is aan de gepleegde feiten, gaat hij eraan voorbij dat de commissaris-generaal *in casu* geen keuze heeft om deze sanctie op te leggen. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus indien hij onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève valt, dan wel wetens en willens heeft aangezet of anderszins heeft deelgenomen aan de in deze bepaling genoemde misdrijven of daden. Overigens kan erop worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat de commissaris-generaal hierin een negatief advies verleent wat betreft de mogelijkheid om verzoeker terug te leiden naar zijn land van gewoonlijk verblijf. Het gaat dan ook niet op te stellen dat “(h)et is alsof het CGVS verzoeker veroordeelt tot de doodstraf, enkel op basis van verklaringen van verzoeker, zonder enige vorm van proces”. *Omnis comparatio claudicat*. Verzoeker werd door het CGVS uitvoerig gehoord en tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming op basis van zijn verklaringen over de feiten die hij heeft aangehaald.

De Raad is zich ervan bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift niet worden weerlegd of ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, F (2) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

De foto's die verzoeker heeft bijgebracht op 2 juni 2021 en die volgens zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting de verwoestingen in zijn thuisland aantonen houden geen verband met de persoonlijke feiten waarop hij zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming beroept en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besloten heeft tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

2.3.2. Onderzoek van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vraag of in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd wordt dat verzoeker daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, wordt *in casu* tevens onderzocht of verzoeker valt onder de toepassing van (een van) de in artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Zoals *supra*, onder punt 2.3.1., uiteengezet, wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn deelname aan een ernstig, niet-politiek misdrijf. Omwille van dezelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), *iuncto* artikel 55/4, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN